

РЕШЕНИЕ

№ 5616

гр. София, 06.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.07.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **9425** по описа за **2021** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Касаторът Т. П. Й. обжалва Решение № 20168007 от 04.08.2021г. по НАХД № 15696/2019г. на СРС, НО, 10 състав, в частта му, с която се потвърждава точка 3 от Наказателно постановление (НП) № 19-4332-009050 от 21.05.2019г., с което Началник Сектор към ОПП - СДВР му е наложил на основание чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП за нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП административни наказания „глоба” в размер на 2000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 месеца. В допълнение към касационната жалба за уточнение на касационните оплаквания, касаторът се позовава на доводи за неизвършване на необходимото от първоинстанционния съд да установи компетентността на административнонаказващия орган и актосъставителя, като служители в системата на МВР. Другият довод е относно кредитирането на свидетелското показание на разпитаните свидетели и установяването дали автомобилът е бил в движение, като твърденията в касационната жалба са, че жалбоподателят е бил поставен под наблюдение и впоследствие му е приписано извършване на нарушение.

В съдебно заседание касационният жалбоподател не изпраща представител.

Ответникът - ОПП-СДВР не изпраща процесуален представител.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуващото на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

В производството пред СРС е установено, че на 12.05.2019г. около 05:20 часа на конкретен адрес и посока в [населено място], жалбоподателят Г. Й. управлявал лек автомобил „Ф. П.“ с посочен рег.№, като на съответното място полицаите от АП – 203 при 09 РУ – СДВР спрели за проверка автомобила, управляван от Й. и установили, че водачът лъха на алкохол. Поискали съдействие от служители на ОПП – СДВР, които пристъпили към процедура по изпробване на водача на автомобила с техническо средство А. Дрегер 7410 + № 0019. Пред свидетелите В., Т. И Д., жалбоподателят Й. отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с посоченото по-горе техническо средство и след отказа му бил издаден талон за медицинско изследване в МБАЛ „Св. А.“ до 45 мин. от връчване на талона, като няма данни да е посещавал болницата и да е давал кръв за изследване. В същия ден, в присъствието на свидетели му бил съставен АУАН за нарушения по чл.100, ал.1, т.1 и т.2 и чл.174, ал.3 от ЗДвП, а въз основа на него било издадено и обжалваното НП № 19-4332-009050, при същата фактическа обстановка като описаната, с което на жалбоподателя на основание чл.183, ал.1, т.1, пр.1 от ЗДвП за нарушение по чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП е наложила „глоба“ в размер на 10лв., на основание чл.183, ал.1, т.1, пр.3 от ЗДвП за нарушение по чл.100, ал.1, т.2 от ЗДвП е наложила „глоба“ в размер на 10 лв. и на основание чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП за нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП е наложила „глоба“ в размер на 2000 лв., „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца. С обжалваното решение НП е отменено в т.1 и т.2 и потвърдено по т.3 относно глобата за нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП.

За да постанови обжалваното решение въззивният съд е приел от правна страна, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона форма и съдържание, че в хода на административнонаказателното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, конкретно по отношение на потвърдената т.3 от НП. Тези изводи са правилни и се споделят от настоящия касационен състав.

Неоснователни възраженията на касатора за недоказване на компетентността на наказващия орган и актосъставителя. От представените по делото удостоверения, издадени от отдел „Човешки ресурси“ в СДВР, се установява, че лицата издали НП/АУАН са заемали съответните длъжности, в правомощията на които е констатиране на нарушения по ЗДвП – младши автоконтролюор и издаване на наказателни постановления – началник сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, съгласно представените заповеди на министъра на вътрешните работи за определяне на длъжностни лица за контролна и административнонаказателна дейност по ЗДвП.

За да приеме, че виновното извършване на нарушението по чл.174, ал.3 от ЗДвП от жалбоподателя е доказано съдът, е направил обстоен доказателствен анализ в решението, като е обсъдил поотделно и в съвкупност писмените и гласни

доказателства по делото и е приел, че подкрепят констатацията в АУАН, че по време на проверката Й. е управлявал МПС и е отказал да бъде изпробван с техническо средство за употреба на алкохол. Мотивирал е защо кредитира показанията на свидетелите Д., Т. и В., АУАН и талонът за медицинско изследване, защо счита, че показанията на св.Й., сестра на жалбоподателя, не опровергават констатацията за отказано изпробване за алкохол с техническо средство и защо са неинформативни относно съгласието или отказа на Й. да бъде изпробван. Съдът е обсъдил и възражението на жалбоподателя, че не е управлявал автомобила, като е отбелязал, че свидетелката Й., сестра на жалбоподателя, не е била очевидец и показанията ѝ подкрепят защитната му теза. От друга страна СРС е аргументирал отхвърлянето на довода на адвокат Л., че автомобилът се е намирал на тротоара с това, че от спирането на МПС от служителите на 09 РУ СДВР до пристигането на полицаите от ОПП-СДВР и слизането на св.Й. е минал определен интервал от време, в рамките на който е възможно автомобилът да е преместен и за това, че автомобилът е бил управляван от Й. при спиране за проверка, са събрани достатъчно гласни (показания на свидетели, измежду които и очевидец) и писмени доказателства (докладни записки, изискани от съда документи по дежурството на екипа), които правилно СРС е кредитирал за решаващия си извод да потвърди НП в тази част за нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП.

След подробния доказателствен анализ въззивният съд мотивирано е достигнал до правилния правен извод, че по безспорен начин е доказано, че касаторът е реализирал от обективна и субективна страна нарушението по чл.174, ал.3 от ЗДвП. Правилно е приел и законосъобразността на налагането на фиксираният в закона размер на наказанията за осъществения състав на нарушение по ЗДвП като наложен при точно приложение на санкционната разпоредба.

Решението в обжалваната му част следва да се остави в сила като правилно.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, VIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20168007 от 04.08.2021г. по НАХД № 15696/2019г. на СРС, НО, 10 състав, в обжалваната му част, с която е потвърдена т.3 от от Наказателно постановление № 19-4332-009050 от 21.05.2019г. на Началник Сектор към ОПП - СДВР.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.